

JUNIJ

ANGELČEK 1933/34 - ŠT.10

Alojzij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Kdor hoče v življenju kaj znati in doseči, se mora pridno učiti. Za vsak poklic velja pravilo: vaja dela mojstra. Tudi v nadnaravnem življenju je tako. Kdor hoče v dobrem napredovati, se mora vaditi in uriti dan na dan. Ena največjih umetnosti v duhovnem življenju je molitev. Da, molitev je umetnost, ne rokodelstvo. Prava molitev ni nič površnega, nič zunanega. Kdor bi zgolj molitvene besede z usti izgovarjal, pa pri tem ne bi nič mislil, ta pač ne moli prav. Molitev ni prazno govorjenje. Resnična molitev je pobožen razgovor z Bogom, je povzdigovanje našega duha k Bogu, v nebesa. Molitev je torej res umetnost, pa sveta in potrebna umetnost. Vsak kristjan in zlasti Marijin otrok si mora na vso moč prizadevati, da bi postal umetnik v molitvi.

Tak umetnik je bil sveti Alojzij, katerega god obhajamo v mesecu juniju. Že v nežnih otroških letih je sveti Alojzij kazal izredno veselje do molitve. To veselje je dobil od svoje dobre matere, ki je bila globoko verna in srčno pobožna. Zgodilo se je, da se je mali Alojzij večkrat kar zgubil in ga ni bilo mogoče najti. Deček je poznal vse skrite koticke domačega gradu, pa se je rad umaknil v tiho samoto, da bi molil. Po dolgem iskanju so ga služabniki našli v kakem oddaljenem kotu klečečega in ročici v mo-

litev sklepaajočega. Tako se je Alojzij vadil v molitvi od najzgodnejših let, tako je rasel v umetnika molitve. V rimskem jezuitskem samostanu je Alojzij vse očaral s svojo globoko, zbrano molitvijo. Nепrestano so mu bile verske misli pred očmi. Skoraj neprestano je mislil na Boga. Rastresenosti skoraj ni poznal. Lahko je molil ure in ure, ne da bi ga zmotila kakšna neprimerna misel. Tako je imel samega sebe v 'oblasti, da so mu smele priti le tiste misli v dušo, katere je sam hotel. Kadar je molil, je vedno mislil tudi na vsebino molitve. Molitev mu je bila prava dušna slast. Večkrat je med premišljevanjem njegovo srce napolnila tako velika radost, da so ga solze oblile in se je moral izjokati od veselja. Dobri Bog je zvestega častilca nagradil z nebeško tolažbo.

Otroci! Tudi mi moramo postati umetniki molitve. Težko, da bi se nam posrečilo, povzpeti se tako visoko, kot se je sveti Alojzij. To ni vsakemu dano. Truditi se pa moramo in vaditi se moramo vsak dan, da bo naša molitev vedno lepša, vedno bolj zbrana, vedno popolnejša. Nadvse žalostno je, če kdo molitev zanemarja; brez molitve se ne bo nihče zveličal. Pa je žalostno tudi to, če se kdo za lepo in dobro molitev nič ne potrudi. Kdor se gre kaj učiti, je najprej za učenca, potem za pomočnika, nazadnje pa sam mojster postane. Nihče ne bi bil rad zmeraj učenec, zmeraj pomočnik. Vsak bi bil rad nekoč za mojstra. Le prizadevajte si, da postanete vsi mojstri molitve. Ne gre lahko. Z mnogimi težavami se je treba boriti. Tudi sveti Alojzij ni padel kot mojster molitve z neba. Pa se je trudil in vztrajal, in je dosegel mojstrsko čast.

Marijini otroci smo. Radi bomo molili in molili bomo lepo in Bog nas bo podpiral in blagoslavljal.

Še enkrat vam povem: Kdor zna prav moliti, ta zna tudi prav živeti. Po lepem, pobožnem življenju pa pride lepa, blažena smrt. In po lepi, sveti smrti nas čakajo nebesa. Tja potujemo vsi.

Ko je umiral sveti Alojzij, je ves srečen klical: »Zdaj grem domov, domov!«

Molimo radi in molimo lepo, da pojedemo tudi mi nekoč — domov!